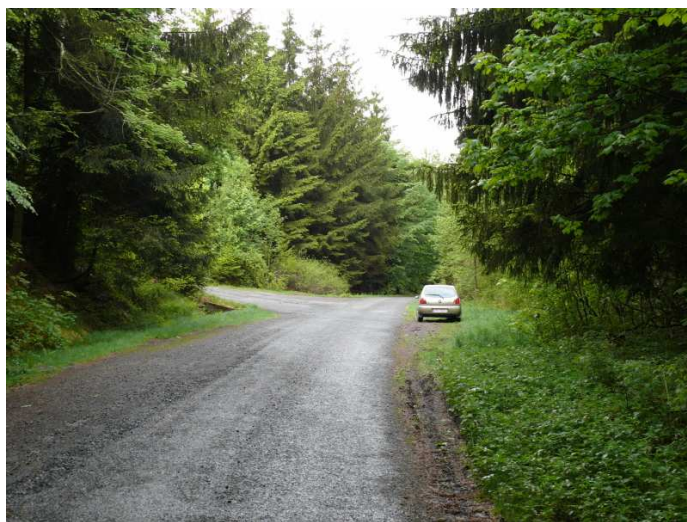


Výlet do zaniklé osady Nuzarov (Nimvorgut)

V celkem přívětivou neděli 10. května jsme se s přítelem nejvěrnějším, stafordšírským bulteriérem Dracem vydali do zaniklé vsi Nuzarov, o které jsem dosud neměl nejmenší tušení, ačkoliv jsem po cestě těsně kolem ní již několikrát jel. Dozvěděl jsem se o ní teprve z knihy Zdeňka Procházky z knihy Putování po zaniklých místech Českého lesa. Zde se dočítám, že ves vznikla kolem roku 1705 a v roce 1930 zde bylo 25 domů se 159 obyvateli. Název snad ves dostala od nuzných příbytků, postavených podél cesty z bývalé obce Valtířov směrem ke Starému Herštejnu.

Dojeli jsme pod vrchol stoupání cesty a zaparkovali našeho „bobíka“ u cesty. Dali jsme se napravo od cesty, kde se měly zachovat zřetel-



nější stopy po někdejším osídlení. Jen kousek pod úrovní cest jsme objevili první zbytky kamenných základů bývalého stavení. Vrstva spadaneho listí a jím prorůstající vegetace nestačily dokonale zakrýt hromady kamenů, které zbyly jako nízké základy

rozbořeného domu. Ves žila až do konce 2. světové války, kdy bylo odsunuto německé obyvatelstvo a protože mezi obyvateli byli téměř všichni Němci, opuštěné domy chátraly a byly rozebírány na stavební materiál. Nakonec všech dochovaných 26 chalup padlo za oběť nesmyslnému demoličnímu



příkaz a tak se Nuzarov přidal do řady obcí se stejným osudem - jednoho dne přijela těžká technika podniku Zemstav a jeden dům po druhém mizel za burácení motorů v nenávratnu. Za uplynulých 50 let se postupně les vrátil na úrodná políčka a zahrádky, které mu před několika staletími pracovníci osadníci pracně vyrvali a svou navrácenou majestátností dokazuje svoji regenerační sílu.

Jen tu a tam se nám ukáže terénní nerovnost a několik naskládaných kamenů dá tušit, že zde byly základy kdysi obývaného stavení, jinde kamenné zídky z kamení nasbíraného na polích, tvořící zřejmě kdysi hranice jednotlivých políček... Nic víc po vsi, kdysi plné života dodnes nezůstalo.

Zdeňk Procházka se v souvislosti s touto vsí zmiňuje o zajímavém nálezu bronzové jehlice, nože a dalších starožitností, starogermánského náhrobku a domnělé mohyly, které byly odkryty při zemních

pracích, ale ukázalo se že se jednalo o falsa, vyrobená p. Spadernou z Vranova, která měla prokázat správnost teorie o starogermském osídlení tohoto regionu.



My s Dracem jsme žádnou mohylu nenašli, ale objevili jsme poměrně velikou kamennou zeď, která byla téměř metr vysoká a dva metry široká. Myslím si, že sloužila k přehrazení prostoru, aby nedocházelo při tání sněhu a větších deštích k zaplavování políček. Přece jen byla celá ves postavena na poměrně strmém svahu a voda zde mohla dělat velké problémy.

Sestupovali jsme s Dracem stále níž, doslova jsme přebrodili jakýsi močál, já s plnou botou a Draco, jak v něm běhal, byl mokrý až na záda. Dole již byla jen další malá kamenná zídka a dva potůčky. O kousek dál byl slyšet nějaký hukot a když jsme přišli blíž zurčel tam potůček, který asi s vydatnějším deštěm řádně zesílí. Nasvědčovalo tomu dost hluboké koryto, které voda mezi stromy vymlela.

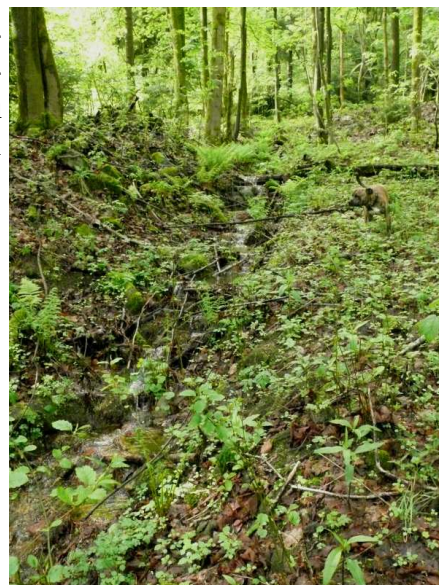


Draco toho hned využil, aby se napil a umyl pacinky. Potom jsme si na jedné zídce společně odpočinuli a vyrazili na cestu zpátky k autu.

Mrzí mě, že se nám nepodařilo nalézt dva křížky, jak je popisuje p. Procházka ve své knize, ale vzhledem k tomu, že Nuzarov byla vesnice roztažená asi na půl kilometru, nechtěli jsme se již dál trmácet lesem a raději svou návštěvu této zaniklé obce ukončili. Cestou k silnici jsme stoupali opět



kolem dalších malých zídek, kterých zde bylo poměrně dost a podél menšího potůčku. Moje tempo do kopce se Dracovi zdálo příliš pomalé a tak si průběžně po cestě hrál se spadlou větví, kterou vždy o kus popotáhl za hrozivého vrčení, aby ji pak pustil a našel si jinou.



I tak ale byl rychlejší než já a nakonec počkal nahoře na cestě a netrpělivě vyhlížel svého páníčka...

